

Demult, sau poate nu chiar demult, pe veranda unei case de pe lângă Piața Romană din București, a apărut EA.

De fapt, ea nu știa că e o Prințesă, iar casa din București uitase că e un Palat Princiar.

Un necunoscător, care nu și-ar fi dat seama că e o ființă cu totul neobișnuită, ar fi putut să o descrie pe EA, despre care vorbim, ca fiind o pisicuță mică, albă, murdărică și speriată de moarte.

Veranda nu era nici ea o verandă obișnuită, ci una înțeleaptă, foarte blândă, politicoasă și primitoare, și mare iubitoare de animale (inclusiv păianjenii, dar cu excepția gândacilor de bucătărie, desigur).

Veranda a întâmpinat-o cu bunătate pe mica vizitatoare. Cum e o verandă foarte cunoscătoare în ale psihologiei, a înțeles, după privirea ei precaută, dar mai ales după finețea siluetei și călcătura ușoară, că o tratație ar fi fost binevenită – și a regretat foarte mult că nu avea în teritoriu unul dintre acei gândaci pe care-i detesta, zemoși, mari și negri – proteină pură –, care mai apar câteodată prin cartier și, cu obrăznicie, încearcă terenul să vadă dacă nu s-ar putea aciui cumva prin vreun colț. Frunzele de toamnă n-ar fi constituit o tratație adecvată, așa că veranda s-a mulțumit să-i ofere musafirei doar câteva picături

de căldură de la ultimele raze de soare ale toamnei, păstrate în piatră.

Mica Prințesă – bineînțeles că despre ea este vorba, a privit temătoare în jur, gata să o zbughească în orice clipă. Și atunci...

Și atunci, ușa care dă spre verandă se întredeschise încet-țet, iar în fâșia de întuneric din crăpătura astfel apărută se profilă o siluetă nedeșluită, înspăimântătoare, uriașă.

Mica Prințesă încremeni. O experiență scurtă, dar contondentă, îi spunea că din asemenea deschizături ies uneori, adică mai curând deseori, picioare-ghioage încheiate cu câte un bocanc – sau vreo altfel de încălțare, care încearcă să se abată, în viteză, asupra oricărui vizitator nepoftit. Iar pe ea n-o poftise nimeni. Se piti oarecum la adăpost, după un ghiveci mare în care locuia un copăcel, și privi hipnotizată, cu ochisorii ei transparentți, către ușa care se deschidea din ce în ce mai larg.

Prințesa, deși încă nu știa că e o Prințesă, moștenise, de la îndepărtării Săi strămoși, acel legendar curaj care îi ajutase pe aceștia să cucerească o fâșie întinsă din mapamond. E drept că, între timp, urmașii pierduseră o bună bucată din cucerirea lor, precum și o porție corespunzătoare de curaj, dar pierderea aceasta nu o afecta pe micuța Prințesă, care era prea mică pentru a fi apucat să învețe istorie sau geografie. Cu un amestec omogen de teroare și de curaj, rămase pe loc, în așteptarea evenimentelor.

În sfârșit, în ușă se ivi pe de-a-ntregul o matahală fioroasă.

Ar fi poate momentul să discutăm filozofic despre cât poate fi de relativă percepția, în funcție de datele obiective ale

